

POEZİYA SİRLƏR MƏKANIDIR

Elşad Səfərlinin "Bir yalquzaq təkliyi" kitabı üzərində düşüncələr

Şəddat CƏFƏROV

İqtisadiyyat elmləri üzrə fəlsəfə doktoru, Azərbaycan və Rusiya Yazıçılar və Jurnalistlər Birliklərinin üzvü, Beynəlxalq Yazarlar Birliyinin üzvü

(Əvvəli ötən sayımızda)

Məni şairlərə bağlayan bir çox cəhətlər var. Şairlər emosionaldırlar. Çox vaxt hissələrinin təsiri altında danışırlar. Elə bu səbəbdən də ürəkdən gələn, könlüdən gələn duyğularını ifadə edirlər.

Görünür, şairlərin səmimi olmağı onların daha çox hissiyata bağlı olmağından gəlir. Şairin yaxşı bir şeirini dinləyirsən, sanki qəlbinə çəmənlərini, çiçəklərini ətri axır, ruhun qanadlanır. Gözəl bir şeiri dinləməklə itirilmiş enerjini bərpa edirsən. Mənə elə gəlir ki, şairlər olmasaydı dünya çox rəngsiz görünərdi, həyatı maraqsız olardı. Çünki poeziya həyatı insana sevdirdir. İnsan yaşamaq istəyir, yaşamaq işə həm də yaratmaq deməkdir.

Ancaq məni şairlərə bağlayan daha bir cəhəti də elə bəri başdan bildirmək istərdim. Şairlər bəşirət gözü ilə ümumən insanların görəcəklərini görür və yazıya gətirirlər.

Şairlərin bəşirət gözü ilə gördükləri hamı üçün açıq olmur. Bəlkə də adi adamlar gündəlik həyatı eyni cür görür, hansısa bir qeyri-adiliyi hiss etmirlər, duymurlar. Amma şairlər həmin qeyri-adiliyi ustalıqla sezir və onu poetik bir biçimə salır, insanlara çatdırırlar.

İnsanın qəlbində yaşamaq eşqini alovlandırmaq - mən deyərdim ki, elə birinci növbədə şairlərin missiyasıdır. Artıq demişdim ki, poeziya sirlər məkanıdır. Hər hansı bir poetik lövhədə biz həyatın hamıya məlum olmayan bir sirlərini öyrənirik. İnsan isə sirləri öyrəndikcə zənginləşir, onun sevgili dünyasında sirlərin açımı ilə zövqü formalaşır, dünyagörüşü genişlənir, hətta kiməşə şairin bir şeirindən ilhamlanaraq özünü də daha çox diqqət yetirə bilər, özünü anlayır, duyur.

Düşünürəm ki, Azərbaycan poeziyasının görkəmli nümayəndələri - Musa Yaqub, Vahid Əziz... və digər poeziyasını sevdiklərimiz sənətkarlar bizi dünyanın nə qədər sirlərindən agah edə bilər. Yəqin ki, Elşad Səfərlinin bu görkəmli sənətkarların yolu ilə gedərək həyatın o qədər qeyri-adi görüntülərini gözümüzə qarşılayan söz mənərəsinə gətirib. Elşad Səfərlinin «Bir

yalquzaq təkliyi» kitabına toplanmış şeirləri mövzu əhatəsinə görə bölmələrə ayrılıb. Deyəsən, kitabın adı ilə bağlı fikrimdən kesən düşüncələri qeyd etməmişəm. Yalquzaq hamımıza məlum olduğu kimi təklənmiş canavara deyilir. Hansısa bir səbəbdən (bəlkə də bu bioloji məsələdir) öz dəstəsindən ayrılmış canavar həm özünü qorunmalıdır, həm də təminatını həll etməlidir. Bir növ həyat uğrunda mübarizənin çətinlikləri ilə üzbuəz qalmalıdır. Görünür, elə bu təkliyin özü yalquzağın özünü qoruma instinktinin inkişaf etdirir.

Mən əlbəttə, şairləri yalquzağa bənzətmək istəməzdim. Ancaq deyəsən, elə şairlərin də bir az yalquzağa bənzərliyi var. Çünki şairlər çox vaxt əhatələrində olan insanları tərəfindən asan başa düşülmür, bəzən də sərt, güzəştisiz fikirləri açıqlanarkən ciddi etirazlarla qarşılanırlar. Beləliklə, şair müəyyən mənada özünün daxili aləminə çəkilir və bir sözlə cəmiyyətdən müəyyən mənada təklənmiş bir vəziyyətə düşürlər. Bu, şair üçün faciə deyil. Hətta bu amil şairin daha inadla yazıb-yaratmasına təkan verir.

E.Səfərlinin «Oyun» adlı şeiri var. Şeirin motivi təkcə bir oyuna bağlı deyil. Hətta Vətənin başı üstündə oyun quranlar da burada ittiham olunur. Sevginin özünə də bir oyun baxışı var bu şeirdə. E.Səfərlinin yazılarında xalq deyimlərindən də məharətlə istifadə edə bilir. Bəlkə də bu şeirin yaranmasında «ayının min oyunu var, bir armudun başında» məsələsinə də təsiri az olmayıb.

*Oturmuşduq biz bir odun başında,
Düşməni oyun açdı yurdun başında.
Mat qalmışam...
"Bir armudun başında"
Ayıların çıxartdığı oyundan.*

*Vətən birdi,
Taxt da birdi, əzizlər!
Əsil oğul daim yurdu əzizlər.
Aramız elə vurdu - əzizlər,
Yad zövq alır yaratdığı oyundan.*

*Yurd itirdik - mübarizə əlindən,
Yadın gəldik min qərəzə əlindən.
Qurtulmurduq "qızıl gürzə" əlindən
Şərin bizə yaşatdığı oyundan.*

*Bəxt qapısın daş atıraq, daş açmır,
Könlümüzi yaz ovutmur,
Qış açmır.
Nankor oğul indi özü baş açmır
Dolaşdığı,
Baş qatdığı oyundan.*

*Yarım,
Məna gizli-gizli baxardın,
Ürəyimi alovlandırın, yaxardın.
Dostlar,
Dostlar,
Siz Elşad çıxardın
Zalim fələk oynadığı oyundan!..*

Şeiri E.Səfərlinin 19.11.2019 tarixi ilə kitabına daxil edib. Əslində bu şeirdə kifayət qədər sadələşmiş insanları aldadanları ucuz niyyətləri ilə aradan qarışdırmaq yaranlarını da ittiham edir. Bu şeirin hər bir misrasında yaşadığımız zamanın obyektiv həqiqətləri kifayət qədər sətliklə misralara gətirilib. Hətta «Qızıl gürzə»nin əlindən qurtulmağımızı şair

o qədər məharətlə işlədib ki, həmin misralara sığışan mənanı açmaq üçün çox dərinliklərə varamalı olursan.

Oyunlar həddini aşanda insanlar üçün həyat maraqsız olur. Elə E.Səfərlinin demisi, adamın könlünü nəinki qış, heç yaz da açmır. Bir sözlə, şair mənalara bir-birinin arxasınca düzənklə, mənalara incələməklə bizi həyatın sirlərinə vaxt edir.

E.Səfərlinin söz üzərində əsən şairdir. O, bütün gücü ilə poeziyasında fikirlərini, düşüncələrini artıq sözdən qorumağa çalışır. Bəzən fikir və düşüncələrini bir neçə sətirin içərisində təqdim edə bilir. «Allaha rüsvət» (04.09.2019) adlandırdığı şeirini bu məqamda yaxşı nümunə kimi göstərmək olar.

*Yüksəlmək istəyirdim
Söz zirvasına.
Mən düzi, «rüsvət» verdim.
Allah yaxşı sözü sevəndi
Ondan almışdım sözü.
Qayıtarım
Allaha
Öz sözümü xəlvət verdim.*

Burada sərlövəyə çıxarılmış «Allaha rüsvət» ifadəsi yaddaşımızda S.Ə.Şirvaninin eyniadlı satirasına da canlandırır. Hər halda E.Səfərlinin klassikdən özünəməxsus bir şəkildə improvizasiya ilə yeni fikirlər ifadə edə bilir. Bu da onun əlbəttə ki, sənətkarlığı ilə bağlıdır.

Şairin tez-tez poeziyaya müraciət etməsi, məhsuldar olması təqdir olunardır. Amma şairlərin hamısı məhsuldarlığa meylli olmur. Yəni şair olmaq o demək deyil ki, sən elə hər gün şeir yazasan. Amma ilhamın səni yazmağa, yaratmağa çəkirsə, bundan da geri durmaq şairin elə bir növ sözsəxənəti deməkdir.

E.Səfərlinin həyatın hər anında, həm məqamında poeziya var. O, bənzərsizlikləri ustalıqla görə bilir və məharətlə şeirə gətirir: «Yaşadım bu dünyanı, - Eşitmişdim bacılar anaya əvəz olur, Mən açdım bu yalanı, Yalandı, yalan, yalan. Anaya əvəz olmur!» bu şeirdə mənə nə qədər sərrastlıqla ifadə olunub. Həmişə deyirik ki, ananın əvəzi yoxdur. Amma haqiqətən təzəddə belə bir söz var ki, bacılar anaya əvəz olur, özündən kiçik qardaş-bacısını sanki ana qayğısı ilə əhatə edir. Ancaq hamımıza məlumdur ki, heç kimin, eləcə də bacıların ən yüksək qayğısı belə, ananı əvəz edə bilməz.

Təkcə elə bu şeirdəki mənanın oxucuya sirayət etməsi onun bildiyi haqiqətin təzəddə dərk olunması əsirinə bağlıdır. Şübhəsiz, əgər oxucu, hətta özünün bilməsi olduğu bir haqiqəti təzəddə razılıqla qarşılayarsa, demək, bu, şairin uğurudur.

Şairlərin həyatı orijinaldır, şairlər bəzən doğru sözlərin üstündə belə ittiham olunur, cəzalarla məruz qalırlar. Özünü inanan şair bildiyi haqiqətdən geriyə çəkilmir, hətta bu yolda onun boynunu vurulsa da, dərisi soyulsa da. Çünki şairlər yaşadığı həyatı özləri üçün alın yazısını hesab edirlər və bu yazı ilə fəxr edirlər. E.Səfərlinin «Alın yazım» adlı şeirində zənnimcə, elə bu fikirləri təsdiqləyir:

*Ürəyimdə qəm oxuyur,
Çəkib zilsə avazım.
Gözünü aluma tutub
Oxuyur Allah yazanı.*

*Ürəyimi lap dağladım,
Söz-söz o matni ağladım.
Alınmdan dastan bağladım,
Verən də yox əvəzini.*

*Ömrü silib-süpürmüşəm,
Külünü yelə vermmişəm.
Bu üzünü tükürmüşəm,
Çevir dünya, o üzünü...*

Beləcə, şair də, onun ittiham edən dünyaya cavabsız qalır. O da yer gəldikcə dünyanı ittiham edə bilir. Hətta qəzəbini ən sərt düşüncə ilə ifadə edir. Yoxsa, E.Səfərlinin şeirindəki qədər hissələrini, duyğularını qəzəbə çevirməzdi.

Müəllif elə bil ki, bu düşüncələrinin davamı olaraq başqa bir şeirində nələrlə barışa bilmədiyini, hansı səbəblərdən qəhərə boğulduğunu yazır. Axı biz dedik ki, E.Səfərlinin xalq deyimlərindən ustalıqla bəhrələnilir. Və bu bəhrələnmənin özü də E.Səfərlinin yazılarına xüsusi rəng qatır. Məsələn, xalq arasında belə bir fikir var: «pala-zaq bürün, elnən sürün». İndi görün, E.Səfərlinin bu məsələdən bəhrələnlənərək necə bir maraqlı şeir yaratdıb.

*Hərdən məni qəhər boğur,
Susuram, danışa bilmirəm.
Yansam - sönməyim çox çətin.
Sönsəm, alışa bilmirəm.*

*Yaxına da heç ərkim yox,
Yalqızlardan bir fərqi yox.
Elnən sürünmək fikrim yox,
Elə qarışa bilmirəm.*

*İkilik mənə alınmur,
Belim əyilib, qatlanmur.
Ürək ki, sındı - calanmur,
Küsdüm - barışa bilmirəm.*

Göründüyü kimi, bu şeirin özündə də yalquzaq təkliyinə mahiyyəti ifadə olunub. Yəni ki, yaxına, yada ərki olmayan şairin özünü dediği kimi, yalqızlardan nə fərqi varmış? Şair mahiyyəti bircə sözün təsiri ilə yaddaşda dəqiqlikə gətirir. Yalqız - yalquzaq. Yalquzaq təklənməyib yalqız olmazdı və yalquzaqlıq da bəxtinə yazılmazdı.

İnsan necə olur təklənir? Fikrində, düşüncəsində müstəqil mühakimə sahibi olur. Bu zaman insan başqaları tərəfindən bəzən qavranılmır. Ona qarşı müxalif mövqe formalaşır. Bəzən də birisi həyatın kəsirlərinə qarşı barışmaz olur. Başqalarının səhvlərinə dözümsüz yanaşır. Hətta hər hansı bir doğru olmayan (əlbəttə, öz qənaətinə görə) istərik ilə qarşılayır, hirsli, hikkə ilə qarşılayır. Bax bu zaman insan heç özü də hiss etmədən ətrafının ordan uzaqlaşmağını bir az diqqətli olsa, müşahidə edə bilər. Axı bütövlükdə hər kəsi qalmaq olmaz. Ona görə də ətraf mühitə qarşı təkcə həssaslıqla yox (həssaslıq həm də təkliyə aparır), eyni zamanda diqqətli olmaq gərəkdir. Yalnız ətraf diqqətli münasibət, qayğılı münasibət cəmiyyətdə müəyyən cazibə hissi yaradır.

Bütün bunlar o demək deyil ki, şairlər öz əqidələrindən əl çəkinməzlər. Barışmadıqları, razılaşmadıqları hər hansı bir məsələyə işıyanlıqlıq göstərməsinlər. Axı şairlər cəmiyyətin bayraq insanlarıdır. Bayraq işə cazibə göstəricisidir.

(Davamı 11-ci səhifədə)

(Əvvəli 10-cu səhifədə)

E.Səfərlinin hər şeirində həyatın ən qəribə, bəzən düşüncənin alt qatında qalmış məqamlarına işıq salmaq var. Şairin düşüncəsinə görə, insan bu dünyadan birdəfəlik - izsiz çıxıb gedə bilməz. Hətta belə bir fikir də var ki, insan neçə arxa dövründən sonra kimsənin ruhu ilə təzədən qayıdıb gəlir. Şair bu məqamı da özünəməxsus bir ustahlıqla ifadə edir: «Yeddi arxamdan sonra» şeirindən oxuyuruq:

*Ruh var, ya yox - zamanında,
Bunu bilməyim olacaq
Yeddi arxa dövründən
Sonra gəlməyim olacaq.*

*Yeddi arxa dövründən
Sonra nəsil təzələnir, -
Necə budaqda yarpaqlar
Neçə fəsil təzələnir.*

*Bunca nikbin yaşayıram -
Ölsəm mənə zaval yoxdu.
Yeddi arxamdan sonra,
Çünki ümidlərim çoxdu.*

Məlum məsələdir ki, taleyini sözə bağlamış olan hər kəs bir ocaq ömrü yaşayır. Başqa sözlə, daxili aləmindən yanır. Onun közü, işığı yaratdığı əsərləri ilə üz çixir, görünür. İnsən, E.Səfərli də söz üstündə özünü ütən, yandıran sənətkardır. Ümumiyyətlə, onun şeirlərinin demək olar ki, hamısı mənəvi mühitinin törcümeyi halıdır, yaşantılarıdır. Yaşadığı hisslərin, duyğuların şeirə gətirilməsidir. Elə bu səbəbdən də onun hər bir şeiri-

sanın ruhu, mənəvi aləmini göz önündə seyr etdiyi təbiət mənzərəsi kimi şeirə gətirir.

Hər dəfə bütün şairlərə aid etdiyim bir sualı E.Səfərli üçün də vermək istəyirəm. Axı şairlər nə istəyir? Şairlərin istəyinin arasında hansı niyyət dayanır? - Tamahı, maddiyyatı, yoxsa, mənəvi, ruhi istəklər? Əgər bu suala özümüz şairin şeirlərində cavab alırıqsa bu da bizi təmin edir:

*Yan yanır bu yerin qaranlığından -
Çəsmədən, dənizdən uzaqlığından.
Arvan torpağının susuzluğundan
Səhrə gül üzündən şəhərin mənə.*

*Elşadın həsrətdən bağı yanıqdı,
Alovu kükrəyəndə təndir sayaqdı.
Küləyi qıymayan, - bu nə sınaqdı? -
Canı yelpikləyəndə meh verin mənə.*

*Kimlərin ömrünü görün bəzədi -
Dünya başdan-başaya işi məzədi.
Suyu gah şirin, gah acı badadı,
Gah alimdən alın, gah verin mənə.*

*Sənətin boymunda haqqım, sayım var,
Ömrü puç etdiyim ilim, ayım var.
Mənim söz üstündə halal payım var.
O halal payımı - ah, verin mənə...*

Bu şeir kifayət qədər uzundur. Şairin həyat, cəmiyyət haqqında düşüncələrini ehtiva edir. Eyni zamanda bu şeirin içərisində o, cəmiyyətdən almaq istədiyini də unutmur, onu da xatırladır.

Zənnimcə, şairin cəmiyyətdən umacağı ilə bağlı onu qınamağın yeri yox-

hər kəs birmənalı yaşayır. Ayrı-ayrı adamların düşüncəsində həyatın ən maraqlı hadisəsi bu və ya digər dərəcədə fərqli şəkildə əks olunur. Elə ona görə də biz gördüyümüz haqqında hər hansı bir fikri hökm kimi başqalarına təlqin edə bilmərik. Bütün hallarda şairin düşüncələri maraqlıdır, diqqəti çəkəndir. Oxucunun mənəvi mühitini qidalandırmaq baxımından faydalıdır. Bütün hallarda şairin düşüncələri yuxunun əks-sədası deyil, real həyatın əks-sədasıdır. Əgər həyatın əks-sədasını olduğu kimi qəbul edirik, onda şairin özü ilə də biz müəyyən mənada razılaşmalıyıq. Yəni şair bütün cəmiyyətin gördüyündən fərqli olaraq nəyisə deyirsə, bu, təbii insan hissini bəhrəsi kimi qəbul olunmalıdır. Axı insan cəmiyyətin məhsuludur. Ona görə də onun gördüyü, əslində cəmiyyətdə baş verənlərin görüntüsüdür. Məhz bu səbəbdən şairin gördüklərinə seyrçi yanaşmaq, biganə yanaşmaq sözün dəyərinə biganə yanaşmaq olardı.

Yuxarıda haqqında danışdığımız şeirin davamına diqqət edək:

*Mağlubedilməzəm mən ki, söz ilə,
O sözlə - hansı ki, Allahdan gəlir.
Sözün şahmatında şaham, - az belə,
Şaha hücum edib - «şah verin» mənə.*

*Çıraqlı olmadım, yad odla odlanım,
Naşı görünürəm, naşı adlanım.
Firdovsi deyiləm, şahı aldanım,
Əvvəlcə haqqımdan beh verin mənə.*

olar. Şeirlərin yaratdığı təəssüratı oxucularla böyütmək olar. Əlbəttə, bu imkan bizdə yoxdur və bu yolla getsək, onda yazımın həcmi nə qədər artar və çoxalar. Ancaq bu, o demək deyil ki, biz E.Səfərlinin çox dəyərli şeirlərinin ümumi axarına biganəyik. Bu şeirlərin hər birində kifayət qədər emosional güc var, həyatın sirlərini işıq tutmaq var. Kitabda digər bölmələr də maraqlıdır. Hətta burada «Həndəsəli yay» fəslində belə bir təəssürat yaratdı ki, E.Səfərli yeni poeziyamızda postmodern düşüncəyə də kifayət qədər bələddir və bu istiqamətdə də öz mövqeyini poeziyası ilə oxucuya çatdırır.

Yaxşıdır, sənətkar üçün açılan imkanların hamısından yetərincə bəhrələnmək, istifadə etmək, qaynaqlanmaq - bütün bunlar onun sübütüdür ki, şair bütün məqamlarda istinad tapa bilir.

Kitabda digər maraqlı fəsilər də maraqlı çəkir: «Qur məni bir sevgi cümləsi ilə». «Dostluq şarjları», eləcə də Poemalar ayrıca fəsilər kimi qeyd olunur. Kitabın özünəməxsus və çox maraqlı bir sonluğu var. Bu, «P.S.» qıfılı ilə «İstifadə etdiyim ədəbiyyat» adlanır. Burada da E.Səfərli özünəməxsus orijinallıq göstərir:

*Bir gözələ həsrətim,
Uğursuz məhəbbətim.
Kimlərsə nifrətim -
İstifadə etdiyim ədəbiyyat.*

*Fikrim, düşüncələrim -
Hamudan,*

POEZİYA SİRLƏR MƏKANIDIR

Elşad Səfərlinin «Bir yalqızaq təklyi» kitabı üzərində düşüncələr

rində öz qəlbinin döyüntüləri hiss olunur. Biz onun varlığını şeirində hiss edirik. Təkcə varlığını yox, həm də yanğını hiss edirik, duyuruq.

Söz üstündə nə qədər yansa da, hətta kül olsa belə, izinin itməyəcəyinə də inanır. Onda bir inam var ki, külli torpağa səpilsə, bu, onun üçün yaşarı bir iz olacaq, xatirələri ilə təzədən dünyaya qayıdacaq.

Qədim hind ənənəsinə görə dünyanı türk edənləri yandıran, küllünü Himalay dağlarına, o cümlədən Qanq çaylarına atırlar. Görünür, qədim insanlardan qalan bu adət də elə insanın izinin hansı şəkildə qalmasına işarədir.

*Mən kibrit çöpünə alışmamışam,
Elə içərimdən gur alovlandıam.
Ocaq çox vaxt yanır közünə qədər,
Mənsə küllüməcn söz üstə yandıam.*

*Küllümü götür səp, suya, torpağa,
Sənəmə gedən kimi izim itəcək.
Bir qırıq xatirəm olan yerdə də,
Orda mənədən qabaq söz də bitəcək...*

Bizim üçün insanın yaşarı izi onun parlaq xatirəsidir. Xatirələri yaşayarsa, insan da yaşayır.

E.Səfərli təbiətlə cəmiyyətin həyatını çox ustahlıqla qovuşdurur. Hətta bəzən onun təbiət şeirini oxuyanda insanın özünü görürsən, yaxud insan haqqında düşüncələrini misralar boyu izlədikcə gözlərinin önündə təbiət lövhələri canlanır, ecəzkar mənzərələr soni öz ağuşuna çəkir. Həyatı, cəmiyyəti sevmək, təbiəti sevməklə eyniləşir. Axı E.Səfərli in-

dur. Axı şairin özü də insandır. O da nəyisə arzulayır, nəyinsə təmənnasında olur və üstəlik o da məlumdur ki, şair heç də cəmiyyətdən, cəmiyyətin gücü çatmadığı nəyisə istəmir.

E.Səfərli öz şeirlərində mənəvi rahatlığını, kimsədən qorxusu olmadığını, nədənsə çəkinəcəyinin olmadığını dəfələrlə qeyd edir. Hətta bunu şeirlərində də ifadə edir. Özü də o, şeirlərində maraqlı obrazlardan yararlanmaqla fikirlərini sırasızlıqla oxucuya çatdırır. Onun xalq məsələlərindən, folklor düşüncəsindən yararlanmasını artıq qeyd etdik. Eyni zamanda, o, klassikadan gələn düşüncə ilə Firdovsi və hökmdar əhvalatını da yada salır. Bununla da onun bir alim kimi tədqiqatında nə qədər klassika ilə bağlı olduğunu bildiyimiz bir tərəfə, üstəlik poeziyada da klassik düşüncənin obrazlarından faydalanmağın görməyimiz bizə xüsusi ədəbi zövq verir. İndi bu motiv əsasında düşündükcə, E.Səfərlinin cəmiyyətlə haqq-hesab kəsməyini öz miasirləri ilə ittiham düşüncəsində danışmağı, mənə elə gəlir ki, bir qədər mübahisəlidir. Bütün bunlara baxmayaraq şairin dediyi sözlərə görə onu ittiham etmək düzgün deyil. Çünki biz bu gün şairi hansısa düşüncəsinə görə ittiham edərik, sabah həmin düşüncəyə görə, şair cəmiyyət tərəfindən mükafatlandırılır. Bizim hökmümüz subyektivdir. Hər bir halda münasibətlər nə qədər obyektiv olsa da, onun içərisində bir subyektivlik də var. Çünki həyat hadisəsinə

*Şəri bələyindən mən qarğıyanam,
Qəlp görsəm atəmdən lap «doğrayanam».
Sənəmə bədbinliyə tez uğrayanam.
Mərd dönən olurmu? - şərhi verin mənə!..*

*Əməli bilirəm, düz deyirsiniz,
Astarsınız, çöldən üz deyilsiniz.
Əldən tutan kişi - siz deyilsiniz
Barı yaşamağa ruh verin mənə!..*

Bu şeiri müəllif 02.03.2021-ci ildə yazıb. Təsədüfi deyil ki, biz əksər şeirlərin yazılma tarixini də diqqətə çəkirik. Çünki tarix həm də həmin gün, həmin zaman ərzində şairin hansı hisslərlə yaşadığına güzgü tutur.

Beləcə, E.Səfərlinin «Bir yalqızaq təklyi» kitabını vərəqləyə-vərəqləyə gedirik, özü də düşünürəm ki, hər bir şeirin üzərində ayrıca dayanmaq

*Hər şeydən öncələrim...
Yuxusuz gecələrim,
Daha nəyim, nələrim -
İstifadə etdiyim ədəbiyyat.*

*Mübarizəm, döyüşüm,
Söz adına yürüşüm.
İnsanlarla görüşüm -
İstifadə etdiyim ədəbiyyat.*

Və elə buradaca mən öz ərkimlə E.Səfərlinin sözünü kəşib deyirəm ki, mənim üçün elə E.Səfərlinin «Bir yalqızaq təklyi» kitabı qeydlərim üçün ən dəyərli mənbədir.

Söz çoxdur. Hələ ki, buraya qədər demək mümkün oldu.

07.09.2022

